
TRAVESSADA VILANOVA - CANIGÓ

1ª ETAPA : VILANOVA - SITGES

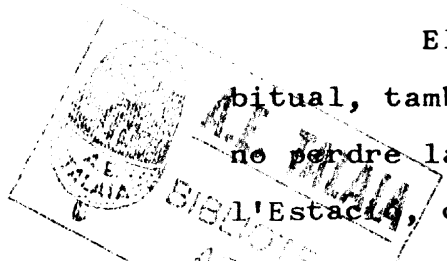
20 de setembre de 1987 - 12 km - 153 participants

LES ROQUES I EL MAR, EL BLAU

El títol d'un llibre de l'Espriu ens ve al pensament quan intentem encapçalar la ressenya d'un itinerari, si no insòlit, sí que ben diferenciat dels que fins ara hem efectuat en les nostres travessades i on aquests tres elements tan nostres, roques, mar i blau, s'hi donen amb profusió: de Vilanova i la Geltrú a Sitges per la costa, quadra i castell de Miralpeix, ermites de la Mare de Déu de Gràcia i el Vinyet.

Força carregats d'entusiasme i molt poc de vitualla i roba ens retrobem, doncs, avui, 20 de setembre de 1987, els "vells" amics de les travessades de Catalunya per tal de començar-ne una de nova, amb la qual pretenem anar de Vilanova a la Pica de Canigó al llarg de 23 etapes, segons programació, i que ens ocuparan els cursos de 1987 a 1989. No ens hi posem per poc! Les etapes properes ens porten cap a Montserrat i d'aquí fins a Aiguafreda seguint el sender GR-5; d'Aiguafreda a Terrades, a l'Alt Empordà, mitjançant el sender GR-2, i d'aquí fins al Canigó, ja en terres del Conflent, a la Catalunya del Nord, enllaçant amb els itineraris del GR-11.

El punt de trobada i inici de l'etapa d'avui és inhabitual, també. Per allò que diuen de no perdre els orígens per a no perdre la identitat, ens donem cita avui, no a la Plaça de l'Estació, com sempre, sinó a un lloc que té història, i molt an

tiga: l'ADARRÓ. I sort en tenim que el lloc és espaiós, perquè si no, on encabim aquesta munió de gent que ens ha arribat? El Jani passa llista i compta 153 marxadors i 2 gossos... Com que ha corregut la veu que el trajecte és curt i, val a dir-ho, molt especial, tothom s'hi ha vist amb cor. Observem moltes cares noves i algunes d'antics companys de muntanya, cosa que ens anima. Fonts oficioses ens assabenten que fins i tot el nostre batlle tenia la intenció d'acompanyar-nos avui, la qual cosa hauria donat una nota de solemnitat a aquesta sortida, però sembla ser que una lleu malaltia li ho ha impedit. Ho lamentem.

Després d'efusives salutacions, de xerrameques pròpies de la retrobada i de les fotografies de rigor, el gros del batalló adarroní emprèn la gran marxa sobre la blanca Subur...

La bigarrada comitiva (samarreta, calça curta i capsells de palla -i algun ventall-) segueix al llarg i ample del passeig de Ribes Roges, del Carme i Marítim. Són les 8 h i escaig d'un dia asolellat i extremadament calorós, tot i que som a punt d'entrar a la tardor. Aquella pujada al Puigmal d'un dia gris i fred queda ja lluny.

A la mitja hora escassa travessem el Torrent de la Piera. Deixem enrera el Far i el Molí de Mar. Damunt la gran esplanada de sorra de la platja del Far i dels Frares, una estesa de gavines fa de decorat perfecte, junt amb la mar en calma i la llum matisada de rosa i blau del dia que va avançant.

Seguim l'estret camí costaner penjat sobre les roques. L'un darrera l'altre en una filera que es perd gairebé de vista. Passem la Punta Mabrera i el Xalet de la Sal i arribem al "bufador", sobre un roquissar. Aquí hi fem parada i observem aquesta curiositat que molts del marxadors desconeixem tot i essent vilanovins de tota la vida, com es diu, i musclaires per més vergonya...

El magnífic recull documental que ens ha entregat el Toni Sagarra a la sortida ens dóna referències abundantíssimes d'aquestes i altres curiositats del trajecte, noms de les roques, puntes i raconades. Per això no ens entretindrem amb aquests detalls en la nostra narració sinó que destacarem només els moments més anecdòtics.

Parlant d'anècdotes: ell no ho vol confessar, però no saltres sabem de bona tinta que avui el Tomàs Muela ens acompanya especialment per a veure si troba, encallat entre les roques i el mar, el Walki-Talki que el Cases li va perdre a la vall del riu Cardener. Potser baixant, aigües avall, qui sap, no? És la seva darrera esperança. Aquest Muela, sempre tan optimista !!!

Passat el "bufador", entrem en el terme de Sant Pere de Ribes, que finirà al cap de pocs metres per entrar en el de Sitges, en la raconada anomenada del Pati Blau. Remuntem per un corriolet fins arribar a la Punta Grossa, al turonet de la qual ens parem a esmorzar, moments que aprofitem per a gaudir amb calma de la bonica panoràmica que des d'aquí s'albira: a ponent, la Punta llarga o dels Colls; a l'est, la Desenrocada, Terramar ...

En acabat d'esmorzar deixem el corriolet arran de la costa, passem sobre el segon túnel del tren i seguim una pista per camí gairebé carener i lleugerament pujador. Deixem, mig amagada, una barriaca en el lloc conegut per Bons Aires.

Al cap de pocs minuts pugem per la serra dels Paranyes de les Mesquites, zona parcialment cremada. Uns metres més endavant arribem al punt més alt de la serra, 85 m, des d'on divisem força bé la nostra co-

marca: Vilanova i el seu port, les Roquetes, Sitges i el massís del Garraf. Enllacem amb l'antic camí ral de Vilanova a Sitges. Després de fer cap a una pista, arribem a un collet d'on s'obre una panoràmica del Pla de Miralpeix i Sitges.

Arribem a la Quadra de Miralpeix on fem parada. És un lloc pintoresc i acollidor, encara que ruïnós. Fem una visita a la torre del Molí de Vent, prop de la Quadra de Miralpeix, en direcció a migdia. El seu interior és net i hi fa un airet fresc que retorna. Ens hi passem una bona estoneta per a refer-nos.

La calor ens aclapara però, perquè no sigui dit, ens arribem al cim on trobem les restes del far dels avions, una torre amb quadres d'escacs i que hem vist tantes vegades en el trajecte Vilanova-Sitges. Després a l'ermita de la Mare de Déu

de Gràcia. Té una vista excel·lent sobre el pla i la marina. Confessem, mig avergonyits, que molts de nosaltres no hi havíem estat mai. I tan a prop que ho tenim ! Per un senderó ben frescat arribem més tard a les restes de l'històric Castell de Miralpeix, datat ja el 1203 i avui un amuntegament de pedres. La "bruna" suburense Àngels Parès ens en parla amb autèntic fervor medievalista.

En aquest punt hi ha una escissió. Uns quants continuem per un corriollet entre bosc flanquejat d'exuberant vegetació garrafenca i no el deixem fins gairebé a desembocar en un ample camí on ens retrobem tota la colla, poc abans d'arribar a la masia de can Girona. Aquí aprofitem per a refrescar-nos "mutuament" amb l'aigua d'una gran bassa.

Seguim ara ja en direcció a l'ermita del Vinyet, de gran devoció sitgetana. Passem abans pel costat dels verds camps de golf i proximitat del camping Sitges. Seguim un tros la carretera, passem a prop del restaurant La Masia i arribem finalment a l'ermita del Vinyet, on ens deixem caure als bancs de pedra de la placeta, assedegats i acalorats com poques vegades. Visita de l'ermita on es venera la imatge de la Mare de Déu del Vinyet, compra de goigs i postals i, sobretot, de begudes fresques. I ara ve la consegüent deliberació del retorn a Vilanova. Hi ha disparitat de criteris: uns decideixen tornar amb tren; d'altres pensen fer el mateix però volen arribar-se, abans, a la platja per a remullar-se; i una petita resta d'una vintena decidim tornar a casa a peu resseguint el camí de la costa i, sobretot, banyar-nos, banyar-nos ...

Així, doncs, seguim l'itinerari opcional de retorn que ens indica el Toni en el dossier, però amb lleus variants. Ens arribem al Passeig Marítim i d'aquí a l'Atlàntida, una discoteca de fama, on ens aturem a "abeurar" una altra vegada. Alguns de la colla ja no aguanten més i es tiren a l'aigua. Continuem endavant. Passem pel darrere de la central depuradora procurant

aguantar tant com podem la respiració i enfilem el corriol que remunta el roquissar. Deixem enrere el Pla de Santa Margarida.

A una mitja hora aproximadament ens situem davant l'A-venc Gegant, una gran obertura que es comunica amb el mar per sota, una cova de les més representatives del conjunt anomenat "les coves de Sitges". Hi fem una breu parada d'observació. Després continuem endavant resseguint la costa per un senderó molt proper al mar i, (ara ve la variació de l'itinerari), "desobeint a gratcient" la proposta d'itinerari del Toni (o tempora, o mores ! -com dirien els nostres avantpassats-), baixem a les caletes de l'Home Mort, freqüentades per nudistes, on unes aigües blavíssimes i transparents ens conviden a capbussar-s'hi. I així ho fem. Deixem els estris damunt les pedres i disfruten una bona estona de l'aigua fresca. Ens ho mereixem després de la caminada i consegüent suada del dia. Després, a proposta d'un de la colla i per a divertir-nos una miqueta, decidim arribar-nos a la cala més gran, atapeïda de nudistes, però sense passar per terra sinó per dintre el mar. La imatge que oferim no pot ser més còmica: Una filera de gent entonant ritmes tropicals, amb la motxilla damunt del cap, intentant nedar i aguantar l'equilibri entre les punxegudes roques de dintre el mar. Semblem els integrants d'una expedició africana.

Al cap d'un moment ja es veu més d'una motxilla surant per damunt les aigües i algú que s'arrapa fort com un barretet a una roca demanant ajut perquè s'està ofegant... La veritat és que, de primer, anàvem una mica encongits, per allò que fa de trobar-se entre gent nua, però després del numeret que vam muntar, va resultar que la sorpresa se la van donar ells amb l'aparició que els vam fer a la platja. Ens miraven silenciosos i amb els ulls oberts com a taronges ... Quin efecte els devíem fer ? Per acabar d'adobar-ho, i de resultes d'algun cop donat a les roques amagades dintre el mar, hi va haver més d'un tall als peus i a les cames dels expedicionaris, ferides escandaloses per la sang que hi rajava, però sense importància, i que les mans

d'un expert farmacèutic i sol·licit company de travessada, l'Anton Martí, van curar degudament "in situ".

Després d'aquest bany encara en varem fer un altre més endavant, a la caleta del Xalet de la Sal, i entre fresques remullades i bromes, vam tenir una "brillant idea": suggeriríem al nostre consoci Tomàs Muela, home emprenedor com no n'hi ha d'altre, que fes els passos pertinents per a comprar el Xalet i habilitar-lo per a local social d'estiu de l'Entitat. Què us en sembla? No hi faríem bones tertúlies ni res les nits d'estiu ... ! (A hores d'ara ignorem si les gestions de compra van endavant).

Seguint sempre el camí costaner arribem al pont sobre la via del tren. Aquí ens dividim la poca colla que hem quedat.

Uns altres els havíem deixat a passar la resta del dia a la platja. Deixem enrera l'ermita de Sant Cristòfol i entrem a la vila quan són gairebé les 3 de la tarda, una mica acalorats, no ho neguem, però ben satisfets de la diada excursionista.

Ha estat una sortida ben interessant, original i bonica i, el que és molt important, ens ho hem passat molt bé. Ara toca esperar la propera i que no decaigui l'ànim i la participació. Així ho esperem.

En un descans a la Quadra de Miralpeix